อำไพ เกษรมาน

อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ

นางอำไพ (วัฒนะคีรี) จามรมาน

ณ เมรุวัดเทพศิรินทราวาส กรุงเทพมหานคร

วันพุธ ที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๘

พระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อม

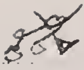
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ในการพระราชทานเพลิงศพ นางอำไพ (วัฒนะคีรี) จามรมาน

ข้าพระพุทธเจ้า บุตร ธิดา และหลานทุกคน สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ ล้นเกล้าล้นกระหม่อม หาที่สุดมิได้

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม

ขอเดชะ

(แบบ ค.)

หมายรับสั่งที่

สำนักพระราชวัง

๑๖ มกราคม ๒๕๒๘

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทานเพลิงศพ นางอำไพ วัฒนะคีรี เป็นกรณีพิเศษ ณ เมรุวัดเทพศิรินทราวาส กรุงเทพมหานคร

วันพุธ ที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๒๘ เวลา ๑๗.๐๐ น. พระราชทานเพลิง

วิชัย/พิมพ์/ทาน.

วัน	หน้าที่ พนักงานพระราชพิธี
	นำหมายเรียน เจ้าภาพศพ นางอำไพ วัฒนะคีรี เพื่อทราบ เครื่องพระราชทานเพลิง และเจ้าพนักงานผู้เชิญมานี้ เจ้าภาพไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างใดทั้งสิ้น.

ทั้งนี้ ให้จัดการตามหน้าที่และกำหนดวันตามรับสั่งอย่าให้ขาดเหลือ ถ้าสงสัยให้ถามผู้รับรับสั่ง โดยหน้าที่ราชการ

ผู้รับรับสั่ง

ขอกราบขอบพระคุณ

ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ได้กรุณาช่วยเหลือและให้เกียรติมาในงานสวดพระอภิธรรม หรือ ในงานพระราชทานเพลิงศพ นางอำไพ จามรมาน หากมีสิ่งใดบกพร่อง หรือ ไม่เรียบร้อยประการใด ขอได้โปรดประทานอภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

เจ้าภาพ

นางอำไพ (วัฒนะคีรี) จามรมาน

ชาตะ : วันจันทร์ที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๘

มตะ : วันอังคารที่ ๑๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๗

รวมลูกหลานของคุณแม่ เมื่อวันเกิดปี ๒๕๒๕ ที่บ้านเมืองนนท์

ผู้จัดการโรงแรมคิงส์ เชิญคุณแม่ไปแสดงวิธีจัดดอกไม้ และอาหารไทย
ในงานเปิดกิจการใหม่ของโรงแรมเมื่อปี ๒๕๒๖

งานสวดพระอภิธรรม ณ ศาลาสุพรรณานนท์ วัดเทพศิรินทราวาส
เมื่อ ๑๑–๑๙ ธันวาคม ๒๕๒๗

ประวัติ

คุณอำไพ จามรมาน เป็นบุตรีของ ร.ต.อ. พิน และ นางซุ้ย วัฒนะคีรี เกิดเมื่อวันจันทร์ที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๘ ที่จังหวัดเพชรบุรี มีพี่น้องทั้งหมด ๑๖ คน คือ.

๑.	นางอำไพ	จามรมาน	
๒.	นายอัมพร	วัฒนะคีรี	
๓.	นายประสงค์	วัฒนะคีรี	(ถึงแก่กรรม)
๔.	นางบุญสม	สอดสุข	(ถึงแก่กรรม)
๕.	นางสาวเจียมจิต	เพชรวงษ์	
๖.	นางรำพึง	อมฤทธิ์	
๗.	นางสาวนิพนธ์	วัฒนะคีรี	
๘.	นายไพฑูรย์	วัฒนะคีรี	
๙.	นายอุดม	วัฒนะคีรี	
๑๐.	นางสมพร	ปิฎกวงศ์	
๑๑.	นาวาเอก โสภณ	วัฒนะคีรี	
๑๒.	นางสาวชนิกา	วัฒนะคีรี	
๑๓.	นางยาใจ	สำราญ	

๑๔. นางสาวนิดดา วัฒนะคีรี

๑๕. นายอรรถศาสตร์ วัฒนะคีรี

๑๖. นายธำรงค์ วัฒนะคีรี

คุณอำไพ เรียนจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ จากโรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม แล้วไปเรียนพยาบาลศิริราชปีที่ ๑ ต่อมาจึงลาออกไปเรียนการเรือน ที่โรงเรียนสตรีภาณุทัต จนสำเร็จการศึกษา

ในปี พ.ศ. ๒๔๗๗ ได้สมรสกับ คุณวงศ์ จามรมาน ผู้พิพากษาศาลจังหวัดแม่สะเรียง อำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน มีบุตร-ธิดา รวม ๘ คน คือ

๑. นางอมรา โกษะโยธิน

๒. เด็กหญิงวารุณี จามรมาน (ถึงแก่กรรม)

๓. นางลาวัณย์ เลิศอัคฆากร

๔. นายวีระพงษ์ จามรมาน

๕. เด็กชายวัลลภ จามรมาน (ถึงแก่กรรม)

๖. เด็กหญิงเบญจวรรณ จามรมาน (ถึงแก่กรรม)

๗. นางสาวอุทุมวรรณ จามรมาน

๘. นางนิลวรรณ วอลเลอร์

มีหลานย่า หลานยายอีก ๘ คน คือ

๑. นายอภิรักษ์ โกษะโยธิน
๒. นางสาวอภิสสรา โกษะโยธิน
๓. เด็กชายวัชระ เลิศอัคฆากร
๔. เด็กหญิงลินดา จามรมาน
๕. เด็กชายอานนท์ จามรมาน
๖. เด็กชายพิชัย จามรมาน
๗. เด็กชายโทมัส วอลเลอร์
๘. เด็กชายเอ็ดเวิร์ด วอลเลอร์

เมื่อสมรสกับคุณวงศ์ จามรมาน คุณอำไพจึงลาออกจากการเป็นครูที่โรงเรียนมะหัสดัม เพื่อภารกิจของแม่บ้าน และเมื่อลูก ๆ โตแล้ว จึงกลับเข้าทำงานเป็นครูอีกครั้งหนึ่งที่โรงเรียนองคสิงห์ และโรงเรียนวัฒนศิลป ในระยะนี้ได้ติดตามพระภิกษุชั้นผู้ใหญ่ ร่วมไปกับคณะทอดกฐินของบริษัทสุวรรณบริการ เพื่อสร้างวัดไทยในพุทธคยา ประเทศอินเดีย หลายครั้งด้วยกัน คุณอำไพ จะทำหน้าที่ประกอบอาหาร ถวายภัตตาหารแด่พระภิกษุ และอำนวยความสะดวกแก่คณะกฐินแทบทุกครั้ง คุณอำไพ จะพักอยู่ที่พุทธคยาราว ๑ เดือน จึงเดินทางกลับ

เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๘ คุณอำไพได้เดินทางไปฮ่องกงพร้อมกับคุณสุวรรณ และคุณสมบูรณ์ ชวนิชกุล ซึ่งเป็นเจ้าของบริษัทสุวรรณบริการ เพื่อไปทำอาหารไทยที่โรงแรม ซันย่า ชั้น ๗ ทำอยู่ประมาณ ๓ เดือน จึงกลับ ต่อมาผู้จัดการโรงแรม ซันย่า ได้เดินทางมาติดต่อให้ไปเปิดห้องอาหาร **"ครัวไทย"** ที่โรงแรม ซันย่า ซึ่งเป็นร้านอาหารไทยแห่งแรกในฮ่องกงต่อมาโรงแรมได้เลิกกิจการจึงย้ายไปเปิดที่โรงแรมคิงส์ ซึ่งเป็นสาขาของโรงแรมซันย่า และได้ขยายกิจการอีกแห่งหนึ่งที่โรงแรมบางกอก โดยนำแม่ครัวไปจากเมืองไทย

คุณอำไพได้ทำงานมาเรื่อย ๆ ระหว่างนั้นก็หาโอกาสเดินทางไปเยี่ยมลูกที่สหรัฐอเมริกา และอังกฤษ ในบางโอกาสก็ยังได้ติดตามคณะกฐิน เพื่อไปสร้างวัดไทยในต่างประเทศเสมอ ๆ จนกระทั่งเมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๕๒๒ เริ่มมีอาการบวมที่แขน ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากต่อมน้ำ-เหลืองอักเสบ จึงเดินทางกลับมารักษาตัวที่กรุงเทพฯ ต่อมาได้เข้ารับการผ่าตัดที่โรงพยาบาลธนบุรี โดยมีนายแพทย์พิทยา ดำรงวัฒน เป็นศัลยแพทย์

หลังจากนั้นได้เดินทางไปดูแลกิจการที่ฮ่องกงเป็นครั้งคราว จนกระทั่งถึงปี ๒๕๒๗ อาการป่วยได้กำเริบขึ้นอีก จึงเข้ารับการรักษาตัวในโรงพยาบาลเทียนฟ้ามูลนิธิ ซึ่งอาการก็มีแต่ทรงกับทรุดเรื่อยมาตามอาการของโรคทั้ง ๆ ที่อยู่ในความดูแลอย่างดีที่สุดของนายแพทย์และพยาบาลของโรงพยาบาล จนในที่สุดก็ถึงแก่กรรมอย่างสงบ เมื่อวันอังคารที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๒๗ เวลา ๐๖.๑๘ น. ต่อหน้าสามี ลูก ๆ และญาติพี่น้องผู้ใกล้ชิด รวมทั้งนายแพทย์สมพันธ์ หิลีละเมียร ญาติสนิทผู้มีส่วนสำคัญยิ่งในการดูแลรักษาพยาบาลอาการป่วยมาโดยตลอดตั้งแต่ต้น จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต

คำไว้อาลัย

แด่

คุณอำไพ (วัฒนะศิริ) จามรมาน

ในโอกาสงานพระราชทานเพลิงศพ ของคุณอำไพ จามรมาน นี้ อาตมาภาพเป็นผู้หนึ่งที่มีความสนิทสนมกับคุณอำไพด้วยดีตลอด ๒๐ ปีที่ผ่านมา อาตมาภาพเห็นว่าคุณอำไพเป็นบุคคลคนหนึ่งที่ควรยกย่องนับถือ เพราะได้ปฏิบัติตามหลักประโยชน์ทั้งสอง คือประโยชน์ปัจจุบันและประโยชน์ภายหน้า เมื่อได้ปฏิบัติแล้วย่อมสามารถยกชีวิตขึ้นสู่ความมั่นคง ทำให้ความสุขส่วนตัวขยายกว้างไปเป็นความสุขส่วนรวม ทำให้ความสุขระยะสั้นกลายเป็นความสุขระยะยาว ทำให้ความสุขที่ร้อนรน กลายเป็นความสุขที่เยือกเย็น ทำให้ชีวิตมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี มีประโยชน์ทวีคูณ

ท่านผู้ฉลาด จึง

– ชื่นใจที่ได้เห็นตัวเองเอาชนะอุปสรรคแห่งชีวิตมาได้อย่างผู้สามารถ

- ชื่นใจที่ได้เห็นตนเองเป็นคนดี มีศีลธรรม มีน้ำใจ
- ชื่นใจที่ได้เห็นตัวเองมีมิตรสหายมากมาย มีคนรักเคารพนับถือ
- ชื่นใจที่ได้เห็นตัวเองเป็นผู้สามารถในการช่วยเหลือผู้อื่นให้พ้นทุกข์โศก และประสบสุขได้เป็นจำนวนมาก
- ชื่นใจที่ได้เห็นตัวเองเป็นคนกตัญญูกตเวทีต่อชาติบ้านเมืองที่ตนได้อาศัยอยู่
- ชื่นใจที่ได้เห็นตัวเองบำเพ็ญประโยชน์ ต่อพระศาสนา และผู้มีศีล

ชีวิตของคุณอำไพ จามรมาน แม้จะมีอายุเพียง ๖๙ ปี แต่ก็เป็น ๖๙ ปี แห่งความรุ่งเรือง มีพยานคือ ผลงานในการสร้างความเจริญก้าวหน้าทางด้านธุรกิจ แสดงให้เห็นว่า คุณอำไพ จามรมาน เป็นผู้เห็นคุณค่าของกาลเวลาอย่างสูงสุด ไม่เคยหยุดอยู่ในทางแห่งความก้าวหน้าแม้แต่น้อย ข้อนี้นับว่าเป็นแบบอย่างอันดีที่ควรดำเนินตามอย่างยิ่ง

การจากไปของคุณอำไพ จามรมาน ก่อให้เกิดความเสียดายอาลัยถึงแก่บุคคลหลายวงการเป็นธรรมดา แสดงให้เห็นว่า เกียรติคุณของผู้ล่วงลับไปนั้นยังปรากฏ เป็นอมตะอนุสรณ์

ในการพระราชทานเพลิงศพคุณอำไพ จามรมาน ในวันที่ ๓๐ มกราคมนี้ อาตมาขอภาวนาอุทิศส่วนกุศลที่ได้บำเพ็ญมาโดยลำดับแก่คุณอำไพ จามรมาน หากทราบได้โดยญาณวิถีใด โปรดได้อนุโมทนา และจงได้ประสบแต่สุขสมบัติในสัมปรายภพ สมปรารถนาทุกประการเทอญ.

เจริญพร

๒๒ มกราคม ๒๕๒๘

อนุสสติ

ภารา หเว ปญฺจกฺขนฺธา

สามสิบกว่าปี แห่งความทุกข์ทรมาน และทรหดอดทน สำหรับโยมอำไพซึ่งข้า ฯ รู้จักคุ้นเคยสนิทสนมกันมาฉันญาติ ข้า ฯ เคยนั่งพิจารณาพระสังกัจจายจีนแบบหนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยเด็กผมจุก ขี่คอ นั่งบนบ่าทั้งสองข้าง นั่งบนตัก และเกาะอยู่ที่เข่าอีกรวมห้าคน นึกถึงโยมอำไพ ว่ามีสภาพอย่างนั้น เป็นสังกัจจายของลูก พุทธภาษิตข้างต้นนั้นเท่ากับเป็นการตักเตือนสาธุชนว่า "ขันธ์ห้าเป็นภาระหนักเน่อ" หนักแน่นอน แต่โยมอำไพก็ยังแบกขันธ์นอกนี้เพิ่มขึ้นอีก ท่องเที่ยว ข้ามน้ำ ข้ามทะเลเร่ร่อนไป จนในที่สุดยุติลงในแดนดงหงษ์และมังกร จนขันธ์แต่ละขันธ์เหล่านั้นเติบโต มีฤทธิ์วิทยาแตกฉานในภาษาทั้ง จีน - ฝรั่ง กระจายกันไปหางานหาการทำเป็นหลักเป็นฐานในสถานที่ต่างๆ กัน เลิกขี่คอแม่เสียที ถึงกระนั้นท่านก็ยังไม่หยุดหย่อนนอนนิ่ง โบราณว่า "น้ำถึงไหน ปลาถึงนั่น" ท่านเปรียบลูกเป็นน้ำ แม่เป็นปลา ลูกจะไปอยู่แห่งใด ใกล้หรือไกล แม่ก็ต้องติดตามไปถึงที่นั่น บางครั้งก็บินไปถึงสหรัฐอเมริกา

เพราะลูกติ๋มลูกต้อยอยู่ที่นั่น ได้ผจญภัยแผ่นดินไหวรับรู้สุขทุกข์ร่วมกับลูก ๆ ที่นั่น ออกจากสหรัฐไปอังกฤษ เพราะลูกปิ๊กอยู่ ออกจากอังกฤษวนมาเมืองไทยเพราะลูกคนใหญ่อยู่นี่ แล้วไปฮ่องกงซึ่งเป็นแหล่งทำมาค้าขายและลูกจี๋อยู่ที่นั่น วนไปเวียนมาอยู่แบบนี้ เพราะห่วง อันสังขารของคนนี้นอกจากเป็นภาระหนักแล้ว ยังถูกพันธนาการด้วยห่วงบ่วงบาศไม่คลาดคลา มัดคอมัดเท้าแลหัตถารุ่มร่ามรุงรัง ผู้ใดตัดได้ย่อมพ้นวนว่ายในสงสาร ดังโคลงโลกนิติบทหนึ่งว่า

มีบุตรบ่วงหนึ่งเกี้ยว พันคอ
ทรัพย์ผูกบาทาคลอ หน่วงไว้
ภริยาเยี่ยงบ่วงปอ รัดรึง มือนา
สามบ่วงใครล่วงได้ จึงพ้นสงสาร

บ่วงทั้ง ๓ นี้คือ ปุตฺโต คีเว บ่วงบุตรผูกคอ
ธนํ ปาเท บ่วงทรัพย์ผูกเท้า
ภริยา หตฺเถ บ่วงภริยา (สามี) ผูกมือ

ยากที่ใคร ๆ จะตัดให้ขาดได้ แม้พระพุทธเจ้าตัดกิเลสหมดแล้ว แต่ตัดห่วงนี้ตัดไม่ขาด ยังห่วงญาติมาตุภูมิอยู่ ดังในคราวที่เจ้าวิฑูฑภะ กรีธาทัพสู่กบิลพัศดุ์ มุ่งประหัตประ

หารชาวศากยะให้สิ้นซากนั้น พระองค์ยังเสด็จไปประทับนั่งใต้โคนไม้ใบโกร๋นซึ่งเป็นเขตแดนติดต่อของสองประเทศและเป็นทางที่กองทัพต้องผ่านด้วย เจ้าวิฑูฑภะทอดพระเนตรเห็น ทรงจำพระพุทธเจ้าได้ จึงเสด็จเข้าไปใกล้ ถวายนมัสการ แล้วทูลถามว่า "เหตุใดพระองค์จึงเสด็จมาประทับกรำแดดอยู่ที่นี่ ไม่ร้อนหรือ" พระพุทธเจ้า ตรัสตอบว่า "ถวายพระพรบพิธราชสมภาร อาตมาภาพไม่ร้อน แต่พระประยูรญาติสิ ร้อน" เพียงเท่านี้ กษัตริย์หนุ่มพระองค์นั้นทรงนมัสการกราบบังคมลา ยาตราทัพกลับคืนเข้าค่ายไป

คำสอนในพระพุทธศาสนา มีตอนหนึ่งว่า "กุศลเป็นเหตุยังสรรพสัตว์ให้ไปเกิดเป็นมนุษย์บ้าง เทวดาอินทร์พรหมบ้าง" โยมอำไพเมื่อยังมีชีวิตอยู่ อัธยาศรัยชอบทำบุญทำกุศล ช่วยเหลือเกื้อกูลญาติมิตรทั่วไป แม้กระทั่งคนที่ยังไม่รู้จักมักคุ้นกัน จึงมั่นใจว่า สุคติของท่านคือสวรรค์แน่นอน ผู้ที่ไปเกิดในสวรรค์ ถ้าชายเรียกว่า เทวดา หรือเทพ ผู้หญิงเรียกว่า เทพธิดา พวกนี้มีกายาละเอียดอ่อนเป็นทิพย์ เครื่องบริโภคอุปโภคเป็นทิพย์ หูทิพย์ ตาทิพย์หมด เพียงนั่งอยู่ในวิมาน ย่อมมองเห็นเหตุการณ์ในโลกอื่น

ได้เหมือนอยู่ใกล้ ๆ แม้เสียงพูดก็เหมือนกัน.... ทั้งมนุษย์และเทวดา ไม่ใช่พระอรหาอรหัตต์ จะตัดห่วงบ่วงบาศให้ขาดสิ้นได้อย่างไร เราห่วงท่าน ๆ ก็ห่วงเรา ถึงคราวทุกข์ร้อนท่านคงไม่นิ่งนอนใจ

การจากไปของโยมอำไพ ทำให้ข้า ฯ กระเทือนใจและเศร้าสลดไม่น้อยไปกว่าบรรดาลูก ๆ ของท่าน ข้า ฯ ห่วงโยมและลูก ๆ ของท่านทุกคน แม้ว่าเขาเหล่านั้นจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ มีบุตรมีหลาน มีงานทำเป็นหลักแล้วก็ตาม ก็ยังห่วงอยู่ตามวิสัยปุถุชน

วันนี้ อภิรักษ์ โกษะโยธิน (ต้อม) หลานชายคนโตได้ปลงผมโกนหนวดบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนาอุทิศกัลปนาผลให้กับโยม ด้วยความกตัญญูกตเวที รวมกับของข้า ฯ ทั้งหมด ขอประณตน้อมสิทธิ์อุทิศให้ เพื่อเป็นพลวปัจจัยใหญ่หลวงให้โยมได้อยู่สุขสราญในสรวงสวรรค์สัคคาลัย วัฒนาสถาพรตามประสงค์เทอญ.

พระครูเอาตวนรินทร์

คณะ ๑๓ วัดสุทัศน์ ฯ

๒๙ มกราคม ๒๕๒๘

อาลัยอำไพ

มรณกรรมของอำไพ ได้ยังความเศร้าสลดใจแก่ข้าพเจ้าและลูก ๆ เป็นอย่างมาก เมื่อได้ระลึกถึงอดีต ที่ได้อยู่กันพร้อมหน้าลูก ๆ ทุกคน อำไพเป็นผู้มีคุณสมบัติจัดเจนรอบรู้ในการปกครองบ้านเรือน และฝึกฝนอบรมลูก ๆ ทุกคน ตั้งแต่เล็กจนเติบใหญ่ เป็นที่ไว้วางใจแก่ข้าพเจ้าตลอดมา ด้วยเหตุที่เป็นผู้มีจริยวัตรอ่อนโยนเอาใจใส่และช่วยเหลือธุรกิจของญาติ และมิตรสหายโดยเต็มใจ ในทุกกรณี จึงเป็นที่ชื่นชอบแก่บรรดาญาติมิตรทั่วหน้า เมื่ออำไพจากไป จึงยังคงเหลือแต่ความระลึกอาลัย ในคุณงามความดีอันหาที่เปรียบมิได้ ข้าพเจ้าขออธิษฐานต่ออำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ตลอดจนผลแห่งอานิสงส์ของผลบุญ ที่อำไพได้บำเพ็ญไว้ จงดลบันดาลให้อำไพได้ไปสู่สุคติในสัมปรายภพเทอญ

วงศ์ จามรมาน

๒๙ ธันวาคม ๒๕๒๗

พี่อำไพ

ผมไม่อยากพูดว่า เป็นคำไว้อาลัยเพราะ ในความรู้สึกของผมนั้น ไม่คิดว่าพี่จากพวกเราไปแม้แต่น้อย เพราะทุกอย่างของพี่ยังอยู่ในความรู้สึกของผม ผมคิดอยู่เสมอว่าพี่ไปเที่ยวทางไกล ดังนั้น งานพิธีต่าง ๆ ที่จัดให้พี่นั้น ผมไปร่วม แต่ผมจะไม่เข้าใกล้ เพราะไม่อยากจะทำลายความรู้สึกว่า พี่ยังอยู่ และผมยังไม่อาจจะลืมได้ ผมจำได้ว่า ผมมาอยู่บ้านคุณปู่ที่ตลาดน้อย เมื่ออายุ ๘ ขวบ ติดกับบ้านคุณลุงหลวง สุเทพอนุรักษ์ ซึ่งเป็นญาติของพี่ พี่ก็อยู่บ้านนั้นแล้ว เมื่อสมัย ๕๐ ปีก่อนเพื่อนบ้านนับถือกันเป็นญาติพี่แก่กว่าผมประมาณ ๑๐ ปี ผมไปวิ่งเล่นบ้านคุณลุงเหนื่อยมา พี่มีขนมก็ให้ผมรับประทานเสมอ ผมจำตั้งแต่นั้นมาว่าพี่กรุณาเมตตาผมเหมือนน้องคนหนึ่ง พี่ทำอย่างนี้อย่างสม่ำเสมอ ต่อมาพี่แต่งงานกับคุณวงศ์ จามรมาน ซึ่งก็ไม่ใช่ใคร เป็นพี่ของภรรยาผม เลยถือเป็นญาติสนิท พี่แสดงความดีงาม ความเมตตา สนับสนุนผม มิได้ขาด

ผมอาจจะขอยกตัวอย่างสักเรื่อง เพราะถ้าพูดหมดคงไม่พอเวลาที่หลานจี๋ให้ และก็น่าเห็นใจจะต้องรีบพิมพ์

คือ กทม. ส่งพวกหมอ ๒๔ คน ไปดูงานที่เมืองจีน ขาไปแวะฮ่องกง 1 วัน พี่มาหาที่โรงแรมและบอกว่า ขากลับคงเบื่ออาหารลูกน้องฮ่องเต้ เพราะมีแต่เลี่ยน ๆ ขอเชิญทั้งหมดผมว่าถ้าจะไม่ไหว เพราะตั้ง ๒๔ คน พี่กลับว่าจะปิดร้าน ๑ วัน ต้อนรับน้องชาย ผมไม่เคยเห็นมีใครใจดีกับผมเช่นนี้เท่าที่จำความได้ อันนี้เป็นสิ่งที่ประทับใจที่สุด พวกหมอกินกันอย่างเอร็ดอร่อย แล้วก็จากไป มีที่ผมอดกล่าวถึงไม่ได้ คือ หมอปรีชา ตาปสนันท์ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลกลางปัจจุบัน ถามผมถึงพี่เสมอ และต้องการอะไรก็ให้ความร่วมมือดีเสมอ ทั้งมีพยาบาลของโรงพยาบาลกลาง ๕ – ๖ คน ผู้ที่ไม่ลืมคำปฏิญาณตนตอนรับประกาศนียบัตร ช่วยเหลือให้ความร่วมมือผมจัดสิ่งต่าง ๆ ให้พี่โดยตลอด ขอกล่าวไว้ในที่นี้ก่อนที่ผมจะลืม

จากการป่วยของพี่เป็นเรื่องแปลก เมื่อ ๓๐ ปีที่แล้ว พี่เป็นมะเร็งที่เต้านมขวา ตัดออกหมดอย่างเรียบร้อยที่โรงพยาบาลกลาง จนกระทั่งเมื่อ ๑๐ ปี ที่แล้ว ผมแคะเม็ดต่อมน้ำเหลืองที่รักแร้ขวา ๒ เม็ดออกมาดู ปกติดี มีอีก๑ เม็ดเล็ก ๆ ติดกับเส้นเลือดใหญ่ของแขน ผมจะเอา

ออกกลัวเส้นเลือดใหญ่ขาด แขนจะเน่า แล้วต่อมามีใครต่อใครแนะนำหลายประการจะฉายแสงบ้าง ผมก็แนะนำไม่ควร เพราะเป็นพวก แอดิโนคาร์ซิโนมา ไม่ได้ผลต่อแสง อีก ๕ – ๖ ปี มันพุขึ้นมา แขนบวม และผมเอาน้ำเหลืองจากแผลไปตรวจพบมะเร็งชนิดเดียวกัน มีใครต่อใครผู้หวังดีพาไปรักษามากแห่ง แต่ก็ไม่ได้ผล ผมว่าปล่อยไว้รักษาตามอาการ จะทำให้อยู่ได้นานกว่า เพราะมีหลักว่าเป็นมะเร็งนั้นถ้าเป็นน้อยทำมาก เป็นมากต้องทำน้อย ๆ พอช่วยอาการจะดีกว่า พี่เป็นเพื่อนกับคุณบุณฑริก ผู้ใจดีหัวหน้าพยาบาล เลยเข้าโรงพยาบาลเทียนฟ้า เข้า ๆ ออก ๆ หลายครั้ง ครั้งสุดท้ายเมื่อประมาณวันที่ ๖ หรือ ๗ ธันวาคม ๒๕๒๗ พี่เรียกผมไปตอนเช้ามืดอยากพบ ผมไปเห็นหายใจไม่ค่อยดี ก่อนหน้านี้ว่าถ่ายยา ท้องเดินหลายครั้ง เลยเพลีย แต่ผมทราบว่า ในปอดข้างขวามีน้ำบ้างแล้ว ก็อธิบายพอให้สบายใจ การหายใจคงไม่สู้ดีตลอดมา วันต่อมาผมสั่งเอ็กซเรย์เคลื่อนที่ไปดู พบน้ำในปอดขวา และข้างซ้ายทำท่าจะไม่ดี

เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๒๗ ผมได้รับโทรศัพท์ เมื่อเวลาประมาณ ๐๔.๐๐ น. ผมและภรรยา เหมือนรู้ตัวตื่นรออยู่แล้ว แต่ผมยังไม่ไปด้วยตัวเอง ต้องสั่งการรักษาและรอรับรายงานการรักษาทางโทรศัพท์ สั่งให้มีการผายปอด ให้ยาจนแรงดันขึ้นมา ๗๐/๔๐ ผมเห็นว่าจะทิ้งได้พอสมควรจึงละจากโทรศัพท์ มิฉะนั้นผมไม่ยอมห่างโทรศัพท์ รีบล้างหน้า แต่งตัวขึ้นแท๊กซี่ไปทันที พบพี่นอนนิ่ง หลานจี๋ เข้าไปกระซิบข้างหู จึงลืมตามาดูผม แล้วทำท่าเหมือนยิ้ม และหลับต่อไปโดยไม่ยอมตื่นอีก ๐๖.๑๘ น. หยุดหมดทั้งหัวใจและหายใจ ผมยังไม่ยอม ได้ทำการช่วยเหลือต่ออีก ๔-๕ นาที จึงเลิก ปกติผมเคยเห็นและเป็นคนลงความเห็นว่าหมดลมให้แก่คนไข้อื่นมามาก แต่สำหรับพี่ผมพูดด้วยความลำบากใจ สั่นเครือ และไม่อยากนึกถึงอีกเลย ผมนึกปลอบในใจว่า พี่ไปเที่ยวไกล ๆ สักแห่งหนึ่งไม่ได้หมดลม

หลานจี๋ เขาบอกขอให้เขียนเกี่ยวกับคุณแม่ ล่วงหน้า ๒ วัน และขอสั้น ๆ และเร่งจะเอาต้นฉบับโดยเร็ว ผมไม่มีเวลาตรวจแก้ วันที่ ๒๓ ผมรีบส่งให้ทันที เพื่อให้ทันพิมพ์

ผมเชื่อว่า ทุกคนต้องระลึกถึงพี่ ถึงความดี ความน่ารัก ความสนิทชิดใกล้ ต่อทุกคน สิ่งใดที่เป็นธรรมเนียมเขียนกันไว้เสมอ ๆ ถ้าเป็นความจริง และถ้าพี่จากไปจริง ๆ สิ่งดี ๆ ที่กล่าวไว้ จงเกิดแก่ดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของพี่ที่รักของผมด้วย

สมพันธ์ หิ์ลิละเมียร
๒๓ ธันวาคม ๒๕๒๗

อาลัยพี่อำไพ

พี่อำไพมีอาการเจ็บและปวดที่แขนข้างขวาเป็นเวลานานพอสมควร ตลอดเวลาที่ป่วยอยู่นั้น บรรดาญาติมิตรและท่านที่เคารพนับถือทั้งหลาย ได้หมั่นไปเยี่ยมเยียนพี่อำไพที่บ้านพักจังหวัดนนทบุรี และที่โรงพยาบาลเทียนฟ้าอยู่เสมอ เมื่อมีข่าวการมรณกรรรมของพี่อำไพว่า "พี่อำไพได้จากไปเมื่อเวลาเช้าตรู่ของวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๒๗" ทำให้ผมและครอบครัวตลอดจนน้อง ๆ และหลานทุกคนรู้สึกเสียใจและอาลัยพี่อำไพเป็นอย่างยิ่ง เพราะในระหว่างที่พี่อำไพมีชีวิตอยู่ พี่อำไพได้ประกอบคุณงามความดีที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมตลอดมา ในด้านพระพุทธศาสนา ก็ได้อุปถัมภ์บำรุงพระพุทธศาสนาโดยสม่ำเสมอทั้งในประเทศและต่างประเทศ พี่อำไพเป็นผู้ที่มีน้ำใจกว้างขวาง โอบอ้อมอารีและมีอุปการคุณต่อน้องเสมอมา จึงขอกราบอธิษฐานขอให้กุศลผลบุญ และคุณงามความดีที่พี่อำไพสร้างสมไว้ได้โปรดดลบันดาลให้ดวงวิญญาณของพี่อำไพ จามรมานจงไปดี มีความสุขในสุคติภพชั่วกาลนาน เทอญ.

อัมพร วัฒเนะคีรี

๑๑ มกราคม ๒๕๒๘

พี่สาวผู้มีพระคุณ

เมื่อเวลาประมาณ ๐๔.๐๐ น. ของวันที่ ๑๑ ธ.ค. ๒๗ จี๋ได้โทรศัพท์มาบอกว่าอาการคุณแม่น่าวิตกมาก ก็นึกห่วงพี่อำไพ จึงรีบไปบอกหนูติ๋มก่อน ระหว่างที่เดินกลับบ้านมีกลิ่นธูปหอมติดตามตัวมาตลอดจนถึงบ้าน ก็ไม่ได้นึกคิดอะไร ยังสูดกลิ่นธูป และนึกว่าธูปหอมยี่ห้อนี้หอมชื่นใจดี ขณะที่แต่งตัวจะมาโรงพยาบาล ลูกสาวคนเล็กก็ตื่นมาบอกด้วยความตกใจว่า ป้าไพมาหา และพูดว่า "ป้าไพไปแล้วนะ" ยิ่งทำให้จิตใจไม่สบายมากขึ้นจึงรีบไปโรงพยาบาลพร้อมกับคุณวิทยา และลูกสาวคนเล็กได้ขอติดตามไปเยี่ยมป้าไพด้วย

เมื่อถึงโรงพยาบาลเที่ยนฟ้า พบคุณวงศ์และลูกๆ ของพี่อำไพอยู่พร้อมหน้า คุณหมอสมพันธ์กับพยาบาลได้พยายามช่วยจนสุดความสามารถ แต่ในที่สุดพี่อำไพก็จากไปอย่างไม่มีวันกลับ

พี่อำไพมีจิตใจเมตตากรุณา โอบอ้อมอารี เสียสละบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม นอกจากนี้ยังเป็น

ร่มโพธิ์ร่มไทรของครอบครัวข้าพเจ้ามาตลอด การจากไปครั้งนี้ยังความเศร้าสลดใจเป็นอย่างมาก ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลก และกุศลผลบุญบารมีคุณงามความดี ที่ได้สร้างสมไว้ขณะยังมีชีวิตอยู่ พร้อมทั้งผลบุญที่บรรดาญาติสนิทมิตรสหาย และลูกได้บำเพ็ญกุศลอุทิศให้ หลังจากที่ล่วงลับไปแล้ว จงเป็นประทีปส่องนำดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ ของพ่ออำไพให้ไปสู่สุคติในสัมปรายภพด้วยเถิด

พ.ต.ท. ไพศาล–รำพึง อมฤทธิ์

"อำไพอนุสรณ์"

กาพย์สุรางคนางค์ ๒๘

สิบเอ็ดธันวา ข่าวสิ้นชีวา ของพี่อำไพ
สดับตรับฟัง นะช่างใจหาย ลาลับกลับกลาย
ไม่หวนคืนมา

ทุกสิ่งไม่แน่ นิจจังเที่ยงแท้ ล้วนเป็นอนัตตา
คือสัจจะธรรม เลิศล้ำโลกา อย่าเสียน้ำตา
เมื่อท่านวางวาย

ยามอยู่ทำไว้ ประจักษ์จริงใจ ต่อคนมากมาย
เพื่อนฝูงพี่น้อง พวกพ้องหญิงชาย ญาติสนิท
มิตรสหาย รู้อยู่ทั่วกัน

ช่วยเหลือเกื้อกูล ใครต้องอาดูร เงินไม่มีผัน
ไปเที่ยวฮ่องกง สุดงงรำพัน พี่ให้ยืมพลัน ไม่อั้น
เงินตรา

ความดีเพียงน้อย สุดจะกล่าวถ้อย ขึ้นจำนรรจา ด้วยจริงใจมี ความดีนี้หนา บุญต้องรักษา สุขสมบั้นปลาย

สิ่งที่ทำไว้ จารจารึกไว้ มิมีสูญหาย ทำดีได้ดี ไม่มีกลับกลาย ถึงชีพดับสลาย สู่สวรรค์พิมานเทอญ

จาก.... ชนิกา วัฒนะคีรี
วิทยาลัยครูเทพสตรี ลพบุรี
๑๗ มกราคม ๒๕๒๘

แม่

..........................คิดถึงแม่

เคยให้แต่ความร่มเย็นเป็นสุขสันต์
เคยอุทิศหยาดเหงื่อเพื่อลูกนั้น
เคยปลอบขวัญยามอาวรณ์อาทรแทน

แม่ทุกข์ยากเพียงใดไม่เคยบ่น
แม่อดทนอย่างอาจหาญมานานแสน
ชีวิตแม่น่าสนใจในต่างแดน
ยึดแบบแผนตามครรลองของสังคม

ลูกจะอยู่แห่งใดแม่ไปถึง
เป็นที่พึ่งใกล้ชิดสนิทสนม
ปั้นน้ำใจเผื่อผู้อื่นชวนชื่นชม
จึงภิรมย์ผูกพันอย่างมั่นคง

แม่มุ่งสร้างคุณความดีในชีวิต
ยึดถือความสุจริตจิตสูงส่ง
มโนน้อมธรรมะพระพุทธองค์
จนปลดปลงแม่ยึดมั่นกตัญญู

แต่ชีวิตบั้นปลายกลับไร้สุข
แม่ทนทุกข์ทรมานมานานอยู่
จิตลูกพลอยหมองหม่นต้องทนดู
แม่ต่อสู้ความเจ็บไข้ไม่เว้นวัน

ขออธิษฐานวิญญาณแม่แต่นี้ไป
สถิตในห้องห้วงสรวงสวรรค์
แม้นแม่เกิดภพใดให้พบกัน
เป็นมิ่งขวัญของลูกทุกชาติเทอญ.

...........จากลูก

อาลัย....คุณยาย

ทันทีที่ทราบข่าวว่า คุณยายได้จากไป หลานรู้สึกใจหาย เหมือนกับสูญเสียสิ่งที่มีค่าที่สุดในชีวิต ความเศร้าเสียใจนี้ ไม่ทราบว่าจะบรรยายเป็นตัวอักษรได้อย่างไร หลานพูดได้แต่เพียงว่า *"ไม่อยากให้คุณยายจากไปเลย"*

เพราะคุณยายเป็นปูชนียบุคคลของพวกเรา ความโอบอ้อมอารี ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของคุณยายเป็นที่เลื่องลือและยอมรับในหมู่ลูกหลานและญาติสนิท ตลอดจนมิตรสหายทุกคน

ดังนั้น ในระหว่างที่คุณยายเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาล ทุกคนต่างก็ใจจดจ่ออยู่ที่คุณยาย อยากให้คุณยายหายเจ็บ หายไข้ กลับมาเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของพวกเราเหมือนเดิม

แต่.........บัดนี้ คุณยายก็จากพวกเราไปแล้ว หลานจึงขอตั้งจิตอธิษฐาน ขอให้ดวงวิญญาณของคุณยายไปสถิตยังที่สะอาด สว่าง และสงบ ณ สัมปรายภพเทอญ และหากชาติหน้ามีจริง หลานก็ขอให้ได้เกิดเป็นหลานของคุณยายทุกชาติไป.

จาก........หลาน ๆ

โอวาท

ของ

ท่าน ธมฺมวิตกฺโก

วัดเทพศิรินทราวาส

โอวาท

ของ

ท่าน ธมฺมวิตกฺโก

วัดเทพศิรินทราวาส

๗

"PERSONAL MAGNET"

เรื่องที่มีคนเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจนั้น เป็นเพราะ **คุณธรรมความดี** ของ **ตนเอง** หลายประการด้วยกัน เป็นต้นว่า **วิริยะ อุตสาหะ บากบั่น เข้มแข็งแรงกล้า** และ **จิตใจเมตตากรุณา ไม่เย่อหยิ่งจองหอง** เป็นเหตุให้ผู้ที่แวดล้อมอยู่เกิดความเมตตากรุณา รักใคร่เห็นอกเห็นใจ คิดที่จะช่วยเหลือ

คนซึ่งมี **กิริยามารยาทอ่อนโยนสุภาพนิ่มนวล** ย่อมเป็นที่เสน่หารักใคร่ของคนที่ได้พบเห็น และพยายามที่จะช่วยเหลือ **นี่เป็น** Personal Magnet คือเสน่ห์ในตัวของตัวเอง เพราะฉะนั้น จงพยายามรักษาคุณสมบัติดังกล่าวนี้ไว้ จะเป็นเครื่องช่วยตัวเอง ให้บรรลุความสำเร็จสมประสงค์ทุกประการ ทุกกาลเวลา ทั้งปัจจุบันและอนาคต.

๒

เมตตา

อย่ากลัว จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์ ไม่มีอะไรทำอันตรายได้

จงจำไว้ว่า ถ้าปรารถนาความเมตตา และความเห็นอกเห็นใจจากผู้อื่น ก็ควรส่งกระแสใจที่ประกอบด้วยความเมตตา และความเห็นอกเห็นใจ ไปยังท่านเหล่านั้น แล้วก็จะได้รับความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจจากท่านเหล่านั้นเช่นเดียวกัน นี่เป็นกฎของจิตตานุภาพ แล้วความสำเร็จทั้งหลายที่ปรารถนา ก็จะบังเกิดแก่ตนสมประสงค์ทุกประการเป็นแน่นอน ไม่ต้องสงสัยเลย

๓

สบายใจ

คำว่า **"ไม่สบายใจ"** อย่าใช้ และอย่าให้มีขึ้นในใจต่อไป "Let it go, and get it out!" ก่อนมันจะเกิดต้อง Let it go! ปล่อยให้มันผ่านไป อย่ารับเอาความไม่

สบายใจไว้ ถ้าเผลอไปมันแอบเข้ามาอยู่ในใจได้ พอมีสติรู้สึกตัวว่าความไม่สบายใจเข้ามาแอบอยู่ในใจ ต้อง Get it out ! ขับมันออกไปทันที อย่าเลี้ยงเอาความไม่สบายใจไว้ในใจ มันจะเคยตัว ทีหลังจะเป็นคนอ่อนแอออดแอด ทำอะไรผิดพลาดนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ไม่สบายใจเคยตัว เพราะความไม่สบายใจนี้แหละเป็นศัตรูเป็นมารทำให้ใจไม่สงบ ประสาทสมองไม่ปกติเป็นเหตุให้ร่างกายผิดปกติ พลอยไม่สงบไม่สบายไปด้วย ทำให้สมองทึบไม่ปลอดโปร่ง เป็น habit ความเคยชินที่ไม่ดีเป็นอุปสรรคกีดกั้นขัดขวางสติปัญญาไม่ให้ปลอดโปร่งแจ่มใส ต้องฝึกหัดแก้ไขปรับปรุงจิตใจเสียใหม่ ทั้งก่อนที่จะทำอะไร หรือกำลังกระทำอยู่และเมื่อเวลากระทำเสร็จแล้ว ต้องหัดให้จิตใจแช่มชื่นรื่นเริง เกิดปีติปราโมทย์เป็นสุขสบายอยู่เสมอ เป็นเหตุให้เกิดกำลังกาย กำลังใจ Enjoy Living มีชีวิตอยู่ด้วยความเบิกบาน สมองจึงจะเบิกบานจะศึกษาเล่าเรียนก็เข้าใจจำได้ง่ายเหมือนดอกไม้ที่แย้มเบิกบานต้อนรับหยาดน้ำค้างและอากาศบริสุทธิ์ฉะนั้น.

๔

สันติสุข

พระพุทธเจ้าสอนว่า "นตฺถิ สนฺติปรํ สุขํ"

"สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี"

หมายความว่า ความสุขอื่นมี

เช่นกับความสุขในการดูละคร ดูหนัง

ในการเข้าสังคม (Social)

ในการมีคู่รักคู่ครอง

หรือ ในการมีลาภยศ

ได้รับความสุข สรรเสริญ และได้รับความสุขจากสิ่งเหล่านี้ ก็สุขจริง

แต่ว่า สุขเหล่านี้มีทุกข์ซ้อนอยู่ ทุกอย่างต้องคอยแก้ไขปรับปรุงกันอยู่เสมอ

ไม่เหมือนกับความสุขที่เกิดจากสันติ ความสงบ ซึ่งเป็นความสุขที่เยือกเย็นและไม่ซ้อนด้วยความทุกข์ และไม่ต้องแก้ไขปรับปรุงตกแต่งมาก

เป็นความสุขที่ทำได้ง่าย ๆ

เกิดกับกายใจของเรานี่เอง

อยู่ในที่เงียบ ๆ คนเดียว ก็ทำได้ หรืออยู่ในสิ่งแวดล้อมสังคมก็ทำได้ ถ้าเรารู้จักแยก ใจ หาสันติสุข กายนี้ก็เพียงสักแต่ว่าอยู่ในที่ระคนด้วยความยุ่ง สิ่งแวดล้อมเหล่านั้นไม่ยุ่งมาถึงใจ

แม้เวลาเจ็บหนัก มีทุกขเวทนาปวดร้าวไปทั่วกาย

แต่เรารู้จักทำ ใจ ให้เป็นสันติสุขได้ ความเจ็บนั้นก็ไม่สามารถจะทำให้ ใจ เดือดร้อนตามไปด้วย

เมื่อ ใจ สงบแล้ว กลับจะทำให้กายนั้นสงบ หายทุกขเวทนาได้ด้วย

และประสบสันติสุข ซึ่งไม่มีสุขอื่นยิ่งกว่า **สันติสุข** นั้น พระพุทธเจ้าสอนให้ฝึกเป็น ๓ ทาง คือ

๑. สอนให้สงบกาย วาจา ด้วย **ศีล** ไม่ทำโทษทุจริตอย่างหยาบที่เกิดทางกาย วาจา เป็นเหตุให้เกิดสันติสุขทางกาย วาจา เป็นประการต้น

๒. สอนให้ฝึกหัดให้เกิดสันติสุขทางใจด้วย **สมาธิ** หักใจไม่ให้คิดถึงเรื่อง

ความกำหนัด

ความโกรธ

ความโลภ

ความหลง

ความกลัว

ความฟุ้งซ่านรำคาญ

ความลังเลใจ ทำให้ใจไม่เด็ดเดี่ยว ไม่เด็ดขาด เมื่อละสิ่งเหล่านี้ได้ เป็นเหตุให้ใจสงบเป็นสันติสุขทางจิตใจอีกประการหนึ่ง

๓. ทรงสอนให้ฝึกหัดให้เกิดสันติสุขทางทิฐิ ความเห็นด้วย **ปัญญา** พิจารณาให้เห็นว่า

สรรพสิ่งทั้งหลายไม่แน่นอน เป็น **อนิจจัง** ไม่เที่ยง คงทนอยู่ไม่ได้ ต้องเสื่อมสิ้นแปรปรวนดับไป เรียกว่าเป็นทุกข์ ไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชา อ้อนวอน ขอร้องเร่งรัดให้เป็นไปตามความประสงค์ ท่านเรียกว่า **อนัตตา**

เมื่อเรารู้เห็นความเป็นจริงเช่นนี้ จะทำให้จิตใจของเราเข้มแข็ง มั่นคง เด็ดเดี่ยว ไม่หวั่นไหวไปตามเหตุการณ์ทั้งหลาย

เพราะรู้เห็นความเป็นจริงด้วยปัญญาว่า สิ่งเหล่านั้นมันไม่แน่นอน มันคงทนอยู่ไม่ได้ ต้องเปลี่ยนแปลง เสื่อมสิ้นดับไป ไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชาผ่าผืนของเรา อย่าไปเร่งรัดให้เสียกำลังใจ คงรักษาใจให้เป็นอิสระมั่นคงอยู่เสมอ ไม่หวั่นไหวไปตามเหตุการณ์เหล่านั้น เป็นเหตุให้ใจตั้งอยู่ในสันติสุข เป็นอิสระ เกิดอำนาจทางจิต Mind Power ที่จะใช้ทำกิจกรณียะอันเป็นหน้าที่ของตนได้สำเร็จสมประสงค์

"นตฺถิ สนฺติ ปรํ สุขํ – สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี"

It needs a Peaceful Mind to support a Peaceful Body, and it needs a Peaceful Body to support a Peaceful Mind, and it needs Both Peaceful Body and Mind to attain all success that which you wish.

๕

ทำอะไรไม่ผิดเลย ก็คือไม่ทำอะไรเลย

"DO NO WRONG IS DO NOTHING"

จงระลึกถึงคติพจน์ ว่า "Do no Wrong is do nothing!"

"ทำอะไรไม่ผิดเลย ก็คือ ไม่ทำอะไรเลย !"

ความผิดนี้แหละเป็นครูอย่างดี ควรจะรู้สึกบุญคุณของตัวเองที่ทำอะไรผิดพลาด และควรสบายใจที่ได้พบกับอาจารย์ผู้วิเศษ คือความผิด จะได้ตรงกับคำว่า "เจ็บแล้วต้องจำ" ตัวทำเอง ผิดเอง นี้แหละ เป็นอาจารย์ผู้วิเศษเป็น Good Example ตัวอย่างที่ดี เพื่อจะได้จดจำไว้สังวรระวังไม่ให้ผิดต่อไป แล้วตั้งต้นใหม่ด้วยความไม่เลินเล่อเผลอประมาท อดีตที่ผิดไปแล้วก็ผ่านพ้นล่วงเลยไปแล้วแต่อาจารย์ผู้วิเศษยังคงอยู่คอยกระซิบเตือนใจอยู่เสมอทุกขณะ ว่า "ระวัง ! อย่าประมาทนะ ! อย่าให้ผิดพลาดเช่นนั้นอีกนะ !"

ผิดหนึ่งพึงจดไว้ ในสมอง
เร่งระวังผิดสอง ภายหน้า
สามผิดเร่งคิดตรอง จงหนัก เพื่อนเอย
ถึงสี่อีกที่ห้า หกซ้ำอภัยไฉน !

จงสังเกตพิจารณาดูให้ดีเถิด จะเห็นได้ว่านักค้นคว้าวิทยาศาสตร์ทางโลกก็ดีและท่านผู้วิเศษที่เป็นศาสดาอาจารย์ในทางธรรมทั้งหลายก็ดี ล้วนแต่ผ่านพ้นอุปสรรคความผิดพลาดนับครั้งไม่ถ้วนมาแล้วด้วยกันทุกท่าน

๖

สติสัมปชัญญะ

(ความระลึกได้ และความรู้ตัว)

ที่จะทำอะไรไม่ผิดนั้น ข้อสำคัญอยู่ที่สติ ถ้ามีสติคุ้มครองกายวาจาใจอยู่ทุกขณะจะทำอะไรไม่ผิดพลาดเลย ที่ผิดพลาดเพราะขาดสติ คือ เผลอ เหม่อ เลินเล่อ ประมาท ระเริง หลงลืม จึงผิดพลาด จงนึกถึงคติพจน์ว่า "กุมสติต่างโล่ป้องอาจแกล้วกลางสนาม"

ธรรมดาชีวิตทุกชนิด ทั้งมนุษย์และสัตว์ ตลอดทั้งพืชพันธุ์พฤกษาชาติ เป็นอยู่ได้ด้วยการต่อสู้ ตรงกับคำว่า "Life is Fighting" "**ชีวิตคือการต่อสู้**" เมื่อต่อสู้ไม่ไหวขณะใดก็ต้องถึงที่สุดแห่งชีวิตคือ "death" ความตาย เพราะฉะนั้นยังมีสติอยู่ตราบใด ถึงตายก็ตายแต่กายเช่นกับชีวิตของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ ท่านมีสติไพบูลย์อยู่ทุกขณะจิต ท่านจึงทำอะไรไม่ผิดและถึงซึ่งอมตธรรม คือธรรมที่ไม่ตาย ตรงกับคำว่า immortal จึงเรียกว่า **ปรินิพพาน** คือนามรูปสังขารร่างกาย ที่เรียกว่าเบญจขันธ์ ขันธ์ ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ แตกดับไปเท่านั้น

เพราะฉะนั้นควรฝึกฝนสติ (ความระลึกรู้ ก่อนทำ ก่อนพูด ก่อนคิด) **สัมปชัญญะ** (รู้ตัวอยู่ทุกขณะที่กำลังทำอยู่ พูดอยู่ คิดอยู่) เมื่อทำเสร็จแล้ว ก็มีสติตรวจตราพิจารณาดูว่าบกพร่องอย่างไร หรือเรียบร้อยบริบูรณ์ดี ถ้าบกพร่องก็รีบแก้ไขเพื่อให้สมบูรณ์ต่อไป ถ้าเรียบร้อยดีอยู่แล้วก็พยายามให้เรียบร้อยดียิ่ง ๆ ขึ้นไปจนถึงที่สุด

๗

อานุภาพของไตรสิกขา

คือ

ศีล สมาธิ ปัญญา

ด้วยอานุภาพของไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา นี้แลจึงชนะข้าศึก คือ กิเลสอย่างหยาบ อย่างกลาง และอย่างละเอียดได้ !

๑. ชนะความหยาบคาย ซึ่งเป็นกิเลสอย่างหยาบที่ล่วงทางกายวาจาได้ ด้วย **ศีล** !

๒. ชนะความยินดียินร้าย หลงรัก หลงชัง ซึ่งเป็นกิเลสอย่างกลาง ที่เกิดในใจได้ด้วย **สมาธิ** !

๓. ชนะความเข้าใจผิด รู้ผิด เห็นผิดจากความเป็นจริงของสังขาร ซึ่งเป็นกิเลสอย่างละเอียดได้ ด้วย **ปัญญา !**

ผู้ใดศึกษาและปฏิบัติตามไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา นี้ โดยพร้อมมูล บริบูรณ์ สมบูรณ์แล้ว ผู้นั้นจึงเป็นผู้พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้เป็นแน่นอน ไม่ต้องสงสัยเลย!

เพราะฉะนั้น จึงควรสนใจ เอาใจใส่ ตั้งใจศึกษาและปฏิบัติตามไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา นี้ทุกเมื่อ เทอญ.

๘

ดอกมะลิ

ดอกมะลิ เป็นดอกไม้ที่ถูกรับรองแล้วว่าเป็นดอกไม้ที่หอมเย็นชื่นใจที่สุด และขาวบริสุทธิ์ที่สุดในบรรดาดอกไม้ทั้งหลาย

ชีวิตของมนุษย์ที่เป็นอยู่ก็เช่นเดียวกับการเล่นละ-คร ขอให้เป็นตัวเอกที่มีชื่อเสียงที่สุด เช่นเดียวหรือลักษณะเดียวกับดอกมะลิ อย่าเป็นตัวผู้ร้ายที่เลวที่สุด และให้เห็นว่าดอกมะลินี้จะบานเต็มที่เพียง ๒-๓ วัน ก็จะเหี่ยวเฉาไป

ฉะนั้นขอให้ทำตัวให้ดีที่สุด เมื่อยังมีชีวิตอยู่ ให้หอมที่สุดเหมือนดอกมะลิที่เริ่มแย้มบานฉะนั้น

"จงเลือกทำแต่กรรมที่ดี ๆ"

๙

"ทำดี ดีกว่าขอพร"

"จงเลือกทำแต่กรรมที่ดี ๆ นะ!"

เตือนให้เตรียมตัวไว้ดำเนินชีวิตต่อไป เป็นคำแทนคำอวยพรอย่างสูงสุด ประกอบด้วยเหตุผล เมื่อทำกรรมดีแล้ว ไม่ให้พรก็ต้องดี เมื่อทำชั่วแล้วจะมาเสกสรรปั้นแต่งอวยพรอย่างไรก็ดีไม่ได้ ทำชั่วเหมือนโยนหินลงน้ำหินจะต้องจมทันที ไม่มีผู้วิเศษใด ๆ จะมาเสกเป่าอวยพรอ้อนวอนขอร้องให้หินลอยขึ้นมาได้ ทำกรรมชั่วจะต้องล่มจมป่นปี้เสียราศีเกียรติคุณชื่อเสียงเหมือนก้อนหินหนักจมลงไปอยู่กับโคลนใต้น้ำ ทำดีเหมือนน้ำมันเบา เมื่อเทลงน้ำย่อมลอยเป็นประกายมันปลาบอยู่เหนือน้ำ ทำกรรมดีย่อมมีสง่าราศี มีเกียรติคุณชื่อเสียง มีแต่คนเคารพนับถือยกย่องบูชา

เฟื่องฟุ้งฟูลอยเหมือนน้ำมันลอยน้ำ ถึงจะมีศัตรูหมู่ร้ายจงใจเกลียดชังมุ่งร้าย อิจฉาริษยาแช่งด่าให้จม ก็ไม่สามารถจะเป็นไปได้ กลับจะแพ้เป็นภัยแก่ตัวเอง ขอให้จงตั้งใจกล้าหาญพยายามทำแต่กรรมดี ๆ โดยไม่มีความเกรงกลัวหวั่นไหวต่ออุปสรรคใด ๆ ทั้งสิ้น ผู้ที่มีความเลื่อมใสในคุณพระรัตนตรัย ผู้ที่มีโชคดี ผู้ที่มีความสุข และผู้ที่มีความเจริญประสงค์ใดสำเร็จสมประสงค์ ก็คือผู้ที่ประกอบกรรมทำแต่ความดีอย่างเดียวนั่นเอง.

คุณอำไพยึดมั่น และปฏิบัติตามโอวาทของท่านธมฺมวิตกฺโก อยู่เสมอ ครั้งหนึ่งเมื่อไปกราบนมัสการ ท่านเทน้ำมนต์ใส่ปากให้ แล้วกล่าวว่า "โยมทำความดีอยู่แล้วไม่จำเป็นต้องขอพร"

ชินบัญชรคาถา

สมเด็จพระพุฒาจารย์ โต พรหมรังษี

ชะยาสะนากะตา พุทธา เชตะวา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นะราสะภา
ตัณหังกะราทะโย พุทธา อัฏฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเก เต มุนิสสะรา
สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน
สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะคุณากะโร
หะทะเย เม อะนุรุทโธ สารีปุตโต จะ ทักขิเณ
โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก
ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะราหุโล
กัสสะโป จะ มหานาโม อาภาสุง วามะโสตะเก
เกสะโต ปิฏฐิภาคัสมิง สุริโยวะ ปะภังกะโร
นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิปุงคะโว
กุมาระกัสสะโป เถโร มเหสี จิตตะวาทะโก
โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง ปะติฏฐาสิ คุณากะโร
ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ อุปาลี นันทะสีวะลี
เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเต ติละกา มะมะ

เสสาสีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา
เอเตสีติ มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะลันตา สีละเตเชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา
ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง
ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคุลิมาละกัง
ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะสุตตะกัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา
ชินา นานาวะระสังยุตตา สัตตัปปาการะลังกะตา
วาตะปิตตาทิสัญชาตา พาหิรัชฌัตตุปัททะวา
อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะเตชะสา
วะสะโต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร
ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะหีตะเล
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มหาปุริสาสะภา
อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินานุภาเวนะ ชิตุปัททะโว
ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโฆ
สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย
สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะปัญชะเรติ.

คำแผ่เมตตา

ก่อนเข้านอนทุกวัน หลังจากได้ไหว้พระแล้วก็ควรจะได้ทำการแผ่เมตตา เพื่อความสุข ความเจริญ และความเป็นมงคลแก่ชีวิตของท่าน คำแผ่เมตตาคือ

สัพเพ สัตตา อะเวรา อะพะยาปัชฌา อนีฆา สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ

(คำแปล)

สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น จงเป็นสุข ๆ เถิด อย่ามีเวรแก่กันและกันเลย จงเป็นสุข ๆ เถิด อย่าเบียดเบียน ซึ่งกันและกันเลย จงเป็นสุข ๆ เถิด อย่ามีความเจ็บไข้ ลำบากกาย ลำบากใจเลย จงมีความสุขกายสุขใจเถิด รักษาตนให้พ้นทุกข์ภัยด้วยกันหมดทั้งสิ้น เทอญ ฯ

คำถวายสังฆทานทั่ว ๆ ไป
(เพื่อความสุขความเจริญ)

อิมานิ มะยัง ภันเต ภัตตานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุโน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ ภัตตานิ สะปะริวารานิ ปฏิคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

(คำแปล)

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวายภัตตาหาร กับทั้งบริวารเหล่านี้ แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์ จงรับภัตตาหาร กับทั้งบริวารเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ และ ความสุขของข้าพเจ้าทั้งหลายสิ้น กาลนานเทอญ ฯ

คำถวายข้าวพระพุทธ

อิมัง สูปะพะยัญชะนะสัมปันนัง สาลีนัง โภชะนัง อุทะกัง วะรัง พุทธัสสะ ปูเชมิ

(คำแปล)

ข้าพเจ้าขอบูชาซึ่งโภชนะข้าวสาลี พร้อมทั้งแกงและกับ และน้ำ อันประเสริฐนี้ แด่พระพุทธเจ้า

คำลาข้าวพระพุทธ

เสสัง มังคะลัง ยาจามิ

(คำแปล)

ข้าพเจ้าขอส่วนที่เหลือเป็นมงคลนี้ ฯ

คำกรวดน้ำแบบย่อ

อิทัง เม ญาตีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย

(คำแปล)

ขอผลบุญนี้ จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า ขอญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า จงมีความสุขกายสุขใจเถิด ฯ

บันทึกท้ายเล่ม

จากความทรงจำของคุณน้า

เมื่อคราวงานบำเพ็ญกุศลสวดพระอภิธรรมคุณแม่ มีญาติพี่น้องคอยให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ นานา รวมทั้งมาร่วมงานบำเพ็ญกุศลกันอย่างมากมาย ยังความปลื้มปีติแก่ครอบครัวเป็นอย่างยิ่ง คุณน้าสมศรี ศุภลักษณ์ ซึ่งเป็นญาติที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับครอบครัว ของเราผู้หนึ่ง ก็ได้มาร่วมงานดังกล่าวด้วย และได้กรุณาเขียนประวัติของคุณแม่ว่า..........

คุณอำไพ จามรมาน เกิดปีเถาะ พ.ศ. ๒๔๕๘ เป็นบุตรี ร.ต.อ. พิน วัฒนะคีรี และ นางซุ้ย เพชรวงษ์ ที่บ้านถนนพานิชเจริญ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี บิดามารดาเป็นชาวเพชรบุรีโดยกำเนิด บ้านอยู่ถนนเดียวกันและใกล้ ๆ กัน

เมื่อสมัยเด็ก ๆ เรียนอยู่ที่โรงเรียนในจังหวัด ครั้นพออายุประมาณ ๑๖ ปี ได้เดินทางเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ

พร้อมกับน้องสาวชื่อบุญสม อยู่กับคุณลุง-คุณป้า (หลวงสุเทพอนุรักษ์)ที่บ้านในตรอกริมถนนเจริญกรุงหลังโรงแรมศรีซุ้นเฮงสมัยนั้น ใกล้ ๆ กับทางเข้ากรมเจ้าท่าในปัจจุบัน

ต่อมาได้เข้าศึกษาที่โรงเรียนวัดมหาพฤฒาราม ซึ่งอยู่ใกล้บ้านเพียงข้ามสะพานพิทยเสถียร (สะพานเหล็กล่าง) ไปก็ถึงโรงเรียน โดยไปกับบุญสมน้องสาว เรียนจนกระทั่งจบชั้นมัธยมบริบูรณ์

เนื่องจากคุณอำไพเป็นคนนิสัยเยือกเย็น เรียบร้อย เพื่อน ๆ จึงแนะนำให้ไปเป็นครู ดังนั้นคุณอำไพจึงไปสมัครเข้าเป็นครูที่โรงเรียนมะหัดสดัมอิสลาม ซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนสาธร ปลายสุดเกือบถึงถนนเจริญกรุง โดยพักอยู่ที่โรงเรียน

อยู่มาวันหนึ่ง เกิดเพลิงไหม้ที่ข้าง ๆ โรงเรียน คนที่พักอยู่ที่โรงเรียนได้แก่พวกเพื่อนครู และคนทำความสะอาด ก็ล้วนแต่เป็นผู้หญิงทั้งสิ้น เมื่อเพลิงลุกไหม้ใกล้เข้ามาจะไหม้โรงเรียน ด้วยความตกใจไม่ทราบว่าจะเก็บของอะไรหนีไฟ นอกจากตู้เซฟของโรงเรียน ซึ่งนั่นหมายถึง

เงินเดือนของครูทุกคน ที่แปลกก็คือแรงผู้หญิงเพียง ๔ คน สามารถแบกตู้เซฟหนีไฟออกมาได้อย่างปลอดภัย

จนกระทั่งหน่วยดับเพลิงมาถึง และสามารถสะกัดเพลิงให้สงบลงได้ก่อนที่จะไหม้โรงเรียน

รุ่งเช้าผู้ชาย ๔ คนจะมายกตู้เซฟเก็บตามเดิมปรากฏว่ายกไม่ไหว ต้องใช้ถึง ๖ คน คุณอำไพจึงนึกขึ้นมาได้ว่าคนเรานี้มีพลังจิตจริง ถ้าเรามีความมานะ อดทน บากบั่นซื่อสัตย์สุจริตเสียอย่าง ทำอะไรมันก็สำเร็จ

สมัยนั้นมีงานกาชาด โรงเรียนไปออกร้านขายอาหารคุณอำไพก็เป็นแม่งานคุมห้องครัวจนเสร็จงาน ปรากฏว่าอาหารขายดีมาก เพราะมีร้านอิสลามอยู่ร้านเดียวในงานนั้น

ที่โรงเรียนนี้คุณอำไพมีเพื่อนครูคนสำคัญที่ชอบพอรักใคร่กันมากคือ นางสาววรมัย กบิลสิงห์ เป็นครูพละเอกยูโด (สายดำ) ซึ่งเป็นผู้หญิงคนแรกแห่งกรมพละศึกษา

ส่วนอีกคนเป็นนางสาวไทย พ.ศ. อะไรจำไม่ได้ เคยอยู่บ้านใกล้กัน คือ นางสาวมาเรียม แพศยะนาวิน ซึ่งขณะนี้เป็นพระชายาของพระราชาธิบดีแห่งรัฐเปอลิส ประเทศมาเลเซีย

เมื่อจบจากชีวิตครูก็ได้พบกับ คุณวงศ์ จามรมาน บุตรพระยานิติศาสตร์ไพศาล อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม และกระทรวงการคลัง ขณะนั้นคุณวงศ์รับราชการเป็นจ่าศาล กระทรวงยุติธรรม ได้ไปมาหาสู่กันเสมอ ปกติคุณอำไพพักอยู่กับบ้านญาติทางคุณพ่อที่ถนนลาดหญ้า คลองสาน บ้านคุณวงศ์อยู่ถนนข้าวสาร บางลำพู การไปมาหาสู่กันสะดวกเพราะมีรถยนต์ตอนเดียวใช้อยู่

ในที่สุดก็แต่งงานกันไปอยู่บ้านสามี ต่อมาคุณวงศ์สอบผู้พิพากษาได้ตามระเบียบของกระทรวงยุติธรรมอาวุโสน้อยต้องไปอยู่ต่างจังหวัดไกลสุด คือเป็นผู้พิพากษาประจำศาลจังหวัดที่อำเภอแม่สะเรียง ทางภาคเหนือ ซึ่งต่อมามีการรับสมัครเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร คุณวงศ์ได้ไปสมัครรับเลือกตั้ง แต่ผิดหวัง จึงขอยึดอาชีพอิสระ คือเป็นทนายความว่าความอยู่ทางภาคเหนือ

อาชีพทนายความของสามีมีรายได้ไม่แน่นอน ลูก ๆ ก็โตขึ้นทุกวัน คุณอำไพจึงพาลูกเข้ากรุงเทพ ฯ เพื่อหาช่องทางค้าขาย ขณะนั้นสงครามโลกครั้งที่สองเลิกแล้วไม่กี่ปี สินค้าอะไร ๆ มันก็ขาดแคลน ของต่างประเทศก็เข้ามายังไม่ได้

คุณอำไพก็ล่องไปทางภาคใต้ดูลู่ทางการค้า เนื่องจากมีน้องชายเป็นนายสถานี และน้าเป็นผู้กำกับอยู่จังหวัดนราธิวาส อาศัยที่น้าชายเคยเป็นผู้กองอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่และสะเดามาก่อน จึงกว้างขวางในหมู่พ่อค้าชายแดนมาก

คุณอำไพพบว่าทางจังหวัดภาคใต้ตั้งแต่สุราษฎร์ธานีลงไป ไม่มีโรงงานเส้นหมี่ (ทางภาคใต้เรียกว่าหมี่ฮุ้น) ต้องส่งไปจากบ้านโป่งหรือโพธาราม ความต้องการของพ่อค้าจึงมีมาก ทะลุไปถึงตลาดจังโหลน สะเดา จังหวัดสงขลาและถึงตลาดรันตูปันยัง ชายแดนด้านสุไหง-โกลก กำไรดีมาก ของขายดีย่อมมีคู่แข่งเป็นธรรมดา คุณอำไพเริ่มกิจการค้าที่ในกรุงเทพ ฯ โดยเข้าหุ้นกับเพื่อน ๆ ตั้งร้านตัดผมชั้นดีที่หน้าโรงเรียนเพาะช่าง และไปดูกิจการร้านขายอาหาร "รุ้งเพชร" ของเพื่อนซึ่งอยู่สุดถนนเพชรบุรีได้ทราบจากเพื่อนเจ้าของร้านว่ากิจการค้าขายดีมาก คุณอำไพจึงตั้งเข็มว่าควรจะหาทำเลตั้งร้านขายอาหารดีกว่าและทำเป็นร้านอาหารไทยชั้นดี มีน้อง ๆ ให้กำลังใจทั้งเห็นดีจะไปช่วยด้วย

อยู่มาวันหนึ่ง ได้พบกับหม่อมเจ้าหญิงท่านหนึ่งและได้หารือท่าน เกี่ยวกับการตั้งร้านขายอาหาร ท่านดำริว่า "ควรจะไปตั้งร้านอาหารที่ฮ่องกงดีกว่า เพราะคนไทยไปเที่ยวกันมาก และหาอาหารเสวยไม่ได้เลย เวลาสั่งอาหารถ้าไม่มีล่ามภาษาจีน แสนจะลำบาก จะพูดภาษาฝรั่งก็ไม่รู้เรื่องกัน สำหรับปัญหาเรื่องหาร้านอาหารก็ใช้อาศัยแบ่งจากห้องอาหารของโรงแรม ซึ่งคงจะไม่ยาก"

คุณอำไพมีเพื่อนบ้านที่บ้านบุคคลโลซึ่งทำกิจการทัวร์ "สุวรรณบริการ" ได้ชวนไปทำอาหารชั่วคราวที่ฮ่องกง คุณอำไพจึงเดินทางไปฮ่องกงทันทีในสมัยนั้นโรงแรมซันย่ามีคนไทยพักมากทางโรงแรมจึงยินดีจัดสถานที่ให้ ต่อมากิจการครัวไทยเจริญก้าวหน้า จึงได้ขยายกิจการไปอีก ๒ แห่ง

อยู่มาวันหนึ่งผู้สื่อข่าวไทยเดินทางไปเที่ยวฮ่องกง ได้ถือโอกาสสัมภาษณ์คุณอำไพ และอัดแถบเสียงมาออกอากาศทางวิทยุในกรุงเทพ ฯ ผู้สื่อข่าวถามว่า....

"คุณน้ำเรียนทางการเรือน (วิชาโภชนาการสมัยนี้) มาหรือเปล่า" ซึ่งคุณอำไพก็ตอบว่า

"อาหารไทยที่ปรุงรสไทย ๆ อร่อยรสดีนั้นเรียนรู้มาจากปู่ย่าตายาย ความจริงแล้วสมัยที่อยู่บ้านคุณลุง คุณป้า แถว ๆ ตลาดน้อย มีแม่ครัวที่เก่งทางทำอาหารไทย-จีนมาก ประกอบกับน้องสาวของคุณยายที่อยู่ข้างบ้านก็เก่งทางการปรุงอาหารมาก เวลาทำบุญคุณยายคนนี้จะมีหน้าที่เป็นแม่งาน ปรุงอาหารคาวทุกครั้ง ส่วนคุณป้านั้นชำนาญทางอาหารหวาน ช่วยแม่ครัว ทำให้จดจำและทำได้มาตั้งแต่สาว ๆ"

ร้านอาหารที่ฮ่องกง ส่วนมากต้องใช้วัตถุดิบจากกรุงเทพ ฯ น้ำตาล กะปิจากเพชรบุรีเป็นส่วนใหญ่ ตลอดจนปลาทู และผักน้ำพริก เป็นต้น จึงทำให้น่ารับประทานระดับชวนชิมของคนไทยที่ไปหรือที่อยู่ฮ่องกงทีเดียว

คุณอำไพเป็นคนเรียบร้อย โอบอ้อมอารี และมีจิตเป็นกุศล เป็นที่รักใคร่นับถือของญาติพี่น้องและมิตรสหายมาก เป็นที่รู้จักดีของคนไทยและต่างประเทศที่อยู่หรือไปเที่ยวฮ่องกง แม้แต่สมณเจ้าตั้งแต่ชั้นพระเดชพระคุณ สมเด็จ ท่านเจ้าคุณหลายองค์ เมื่อคุณอำไพทราบว่ามาฮ่องกง จะนิมนต์ถวายภัตตาหารทุกครั้ง แม้แต่พระสงฆ์ที่เดินทางผ่าน เพื่อประกอบศาสนกิจหรือจาริกแสวงบุญ

คุณอำไพจึงเป็นที่รู้จักคุ้นเคยกับพระคุณเจ้าเป็นอันมากแม้ข่าวการถึงแก่กรรมของคุณอำไพท่านอาจารย์พระผู้บรรยายธรรมะทางสถานีวิทยุ ก็ยังเมตตาช่วยออกข่าวให้ญาติโยมทราบภายหลังรายการด้วย

คุณอำไพเป็นผู้เลื่อมใสในพระบวรพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก เพราะสมัยเป็นเด็กอยู่จังหวัดเพชรบุรี หน้าบ้านคุณยายก็ตั้งขันข้าวใส่บาตรทุกวัน สืบทอดกันมาจนถึงน้าและน้องจนกระทั่งบัดนี้

การตายของคุณอำไพด้วยโรคของกรรมเก่า ระยะเวลา ๖๙ ปีในโลก ซึ่งจะต้องดิ้นรนขวนขวายต่อสู้ประกอบแต่กรรมดี ดังได้ปรากฏแก่ท่านทั้งหลาย นับว่านานและเพียงพอแล้วที่จะก้าวไปสู่สุคติภูมิได้แล้ว

อนึ่ง ถ้าจิตวิญญาณของคุณอำไพมีจริง คุณอำไพคงปลาบปลื้มยินดีเป็นล้นพ้นที่ได้รับความเมตตากรุณาจากท่านพระราชปัญญาโกศลแห่งวัดเทพศิรินทราวาส ประทานอำนวยความสะดวกให้งานศพของคุณอำไพเสร็จสิ้นไปด้วยความเรียบร้อยทุกประการ

ส. ศุภลักษณ์

๒๕ มกราคม ๒๕๒๘

พิมพ์ที่ ปากเกร็ดการพิมพ์

๑๑๖/๔ ถนนแจ้งวัฒนะ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี